

SỰ TRỄ TRÀNG CỦA ĐỊNH MỆNH

(Tâm Bút)

***/ Sài Gòn, thứ Năm ngày 12/2/1976**

Trời chiều gió trở. Nguyễn bắt ngờ quay lại tìm tôi.

Cả hai cùng không giấu nổi sung sướng trước nhau sau một ngày dài chia cách.

Chàng nói:

“Nguyễn chịu thua Mẫn. Nguyễn khổ sở quá!”

Khuôn mặt Nguyễn xanh lợt, vẻ tiều tụy hiện trên đôi mắt. Lòng tôi dao động:

“Mẫn cũng vậy, định đi kiếm Nguyễn để bãi bỏ trò chơi nhức tim này đi.”

Buổi chiều trôi êm trong quán café Vườn Áo Diêu, Nguyễn kể:

“Suốt ngày hôm qua, Nguyễn lang thang trên phố, đi mãi không mục đích, lòng đê nặng cái điều mắt Mẫn mãi mãi. Buổi chiều, Nguyễn sốt ruột quá, không biết Mẫn đang ở đâu và làm gì? Như mọi hôm, giờ đó Nguyễn đã đứng đợi Mẫn ở đầu con hẻm. Nguyễn thốt nhớ Mẫn điên dại. Nguyễn cần phải gặp Mẫn thật gấp. Nhưng khi đi ngang nhà Bà Ngoại, Nguyễn lại phóng xe thật nhanh.”

Tôi cúi đầu, nghe tràn ngập một niềm hồi hận trong tim.

Trầm ngâm hồi lâu, Nguyễn hỏi:

“Mẫn còn yêu Nguyễn không? Nguyễn còn nợ Mẫn nhiều lắm...”

Tôi cười, ngắt lời Nguyễn, lòng héo rữa:

“Giống như hôm nào ở công viên, Nguyễn bảo rằng Mẫn nợ Nguyễn sự trễ tràng của định mệnh...”

Nguyễn la lên:

“Đúng! Định mệnh chúng mình quả tình đã trễ. Nguyễn thật đau lòng khi chính Nguyễn cũng nói lên điều ấy.”

Trái tim tôi bàng hoàng, nhưng vẫn mỉm cười giấu che cảm xúc bằng câu nói:

“Nguyễn hãy cứ nên để mặc mọi sự tuần hoàn như thiên nhiên thì hơn.”

Co người dưới làn gió lạnh, tôi nghiêng đầu nhìn Nguyễn, lòng dâng tràn tình yêu thấm thiết. Trong một thoáng chỉ ước mong giữ con người thanh thoát này cho mình mãi mãi... Nhưng tức thì ý muốn điên rồ kia cũng bị xóa vội

đi... Trong đời, tôi chưa gặp mỗi tình nào dịu dàng mà thắm thiết vô cùng như tình của Nguyễn. Các người đàn ông đi trước ai cũng đều mang vóc dáng và tâm hồn mạnh mẽ. Nguyễn khác. Chàng nhẹ nhàng quá, từ tinh thần cho đến thân xác, làm sao chịu đựng nổi những phũ phàng định mệnh không ngừng đổ quất lên cuộc đời tôi.

Nguyễn nhận xét:

“Nguyễn rất thích câu châm dứt của Mãn trong tập nhật ký viết về anh Ngọc: *‘Việc gì rồi cũng phải có hồi kết thúc. Khác chăng là sự giữ lại hay không cái ấn tượng, kỷ niệm đẹp về nhau.’* Ngày nào mất Mãn, nếu biết Mãn thù ghét Nguyễn, chắc Nguyễn khổ lắm.”

Luôn luôn là vậy! Chúng tôi cùng sửa soạn cho nhau sự chia phôi một lần nào đó. Điều này thật buồn, nhưng không thể tránh.

Nguyễn có một tập nhật ký, tựa đề “Quyền Truyện Của Riêng Ta”, nhưng lại không muốn cho tôi xem. Chỉ bảo rằng:

“Bao giờ Mãn bỏ Nguyễn, Nguyễn sẽ tặng quyền ấy cho Mãn.”

Điều đó cũng thật buồn!

Ở trên tôi viết, chúng tôi cùng sửa soạn cho nhau một lần ly biệt, vậy mà khi nghe chàng nói câu này, sao trong tim vẫn chỉ là một nỗi buồn rười rượi?

***/ Sài Gòn, thứ Bảy 14/2/1976**

Đã gần bốn tháng yêu nhau vậy mà cái dáng Nguyễn vẫn còn làm xúc động tôi như ngày nào mới gặp. Gầy cao và nhẹ nhõm, cái vẻ phiêu diêu thanh thoát, dù vậy trong ý nghĩ riêng, sao tôi không bao giờ tin rằng Nguyễn có hạnh phúc? Lúc nào cũng cảm tưởng như trong trái tim Nguyễn đầy ắp những xung đột nội tâm...

Lúc trưa, xong buổi tập đàn, cả đám trong ban nhạc Duy Quang cùng kéo đến một quán thịt cây trên đường Võ Di Nguy. Đang ngồi trong quán, bất chợt nhìn thấy Nguyễn phóng xe ngang, tôi đã xúc động đến bỏ ngang buổi rượu mà đáp taxi đuổi theo chàng.

Chiều nay chúng tôi nói đến “căn nhà bốn phòng.” Cả hai đều kỳ quặc như nhau, vừa ngây thơ lại cũng vừa điên loạn, nên trước thực tế chán chường, cùng nhau từ bỏ để rút vào một vị trí đầy huyền mộng.

Nguyễn phác họa:

“Nguyễn về Dalat, dựng một căn nhà xinh xắn bốn phòng, có vườn hoa bao bọc chung quanh. Một phòng để làm việc. Một phòng khách. Một phòng cho Nguyễn ngủ. Và phòng cuối cùng đẹp nhất để dành cho Mãn. Trong phòng cuối cùng này, Nguyễn đặt cái giường nhỏ, cái bàn viết, cây đèn năm nến và một giá nhạc. Cửa sổ nhìn ra vườn hoa.

Trong phòng khách, Nguyễn kê một cái piano à queue. Mỗi chiều đi dạy về, Nguyễn đứng ngắm cây đàn và tưởng nhớ đến Mẫn.”

Rồi cười:

“Nguyễn ăn cơm ở nhà Ông Bà Nội và về căn nhà bốn phòng để ngủ một mình.”

Đôi mắt Nguyễn sáng rỡ, cả khuôn mặt bừng dậy nỗi yêu đương, giống hệt đôi mắt và khuôn mặt trong những ngày đầu chúng tôi phác họa hình ảnh Trần Sa.

Tôi nhìn chàng, sững sốt. Trước mặt tôi đang hiện hữu một con người “yêu giữa đời mà hồn ở trong mơ” thực sự. Song song với tình yêu lớn rộng dành cho tôi là những mộng huyễn. Và “chỉ với tôi”, Nguyễn mới tìm thấy được đáp ứng cho cả hai điều đã nói. Từ Trần Sa qua đến căn nhà bốn phòng Dalat là những chứng minh rõ rệt cho ý tưởng này.

Tôi thương chàng quá! Linh cảm cuộc đời Nguyễn sẽ không suông sẻ, những cá chất đặc biệt trong tâm hồn rồi một ngày sẽ phải đối nghịch với thực tế đời sống đến phải trở thành tan hoang hết cả. Khi đó, biết có ai hiểu để mà thông cảm? Biết Nguyễn có tránh khỏi một cơn khủng hoảng nội tâm?

Chiều nay cũng thật điên loạn, cùng với Nguyễn, tôi đưa ra những lời tô vẽ:

“Trong phòng Mẫn, Nguyễn không cho bất cứ ai hiện hữu. Trên bàn viết, Nguyễn đặt tám ảnh Mẫn phóng lớn; và các cuốn sách Mẫn từng tặng Nguyễn. Khi phòng khóa kín cửa là lúc Mẫn còn nơi chân trời góc biển. Những đêm trở giấc nhớ thương, Mẫn bay ngay lên Dalat, ghé vào ở vài hôm. Rồi mê mãi tiếp. Như mây lãng đãng. Như ma vật vờ.”

Nguyễn mỉm cười:

“Mẫn lên với người chồng tỷ phú, Nguyễn sẵn sàng đón tiếp cả hai.”

Tôi lắc đầu:

“Không! Đâu còn ai như Nguyễn, hiểu Mẫn tường tận để Mẫn muốn làm vợ họ?”

Và tôi tiếp tục giấc mơ:

“Mỗi năm Mẫn lên thăm Nguyễn vài bận. Hay bất cứ lúc nào trở giấc nửa đêm, nhớ thương Nguyễn, Mẫn sẽ bay lên Dalat tìm Nguyễn ngay. Mẫn có riêng một cái chìa khóa. Một chiều đi dạy về, vào phòng, Nguyễn sẽ thấy Mẫn đang nằm ngủ, Nguyễn sẽ cúi hôn Mẫn đắm thắm. Vài hôm, Mẫn lại ra đi. Mẫn sẽ làm điều này mãi. Chỉ khi nào Nguyễn cưới vợ, căn phòng ấy mới không còn để dành cho Mẫn.”

Đôi mắt Nguyễn đượm buồn:

“Không đâu. Nguyễn ở một mình, ngày đi dạy, mỗi chiều về chăm sóc hoa lan, mỗi tối thả bộ đi uống café với đám người bạn ngoài phố; khuya mới trở về làm việc.

Trong phòng làm việc, Nguyễn chất đầy sách và bày bừa bãi các vật dụng riêng, không dọn dẹp. Trước khi ngủ, Nguyễn sẽ nhớ đến Mẫn, tự hỏi lúc này Mẫn đang ở đâu, có được hạnh phúc không? Rồi mỗi năm, vào đêm Noel, Nguyễn sẽ chờ Mẫn xuất hiện trên ngưỡng cửa căn nhà, chiếc sắc cầm tay đầy bụi, dáng dấp phong trần mệt mỏi. Nguyễn sẽ ôm Mẫn vào lòng, thật dịu dàng như thuở chưa xa Mẫn. Rồi mỗi mùa lan nở, Nguyễn đánh điện với Mẫn lên. Chúng mình cùng uống rượu đợi giờ hoa khai nhụy.

Mẫn có nghĩ là sẽ lên nếu nhận điện tín Nguyễn?”

Tôi gật đầu mà lòng chột buồn man mác:

"Dù bất cứ nơi nào, nhận thư Nguyễn, Mẫn sẵn sàng tìm đến ngay!"

Xong tiếp:

“Nhưng Nguyễn đã hiểu rằng Mẫn bất thường dường nào. Mẫn hay nghi ngờ và khổ sở một đời theo những nghi ngờ ấy. Nếu có lúc nào mệt mỏi mà nghĩ đến Nguyễn và căn nhà bốn phòng như một nơi dừng chân êm ái thì Mẫn vẫn không tin mình được đón nhận. Nên, lên đến Dalat, Mẫn sẽ chỉ đi lang thang ngang căn nhà ấy...”

Nguyễn kêu lên:

“Mẫn đừng nói vậy. Những chiều Noel, chiều 30 Tết, Nguyễn sẽ đi vòng vòng quanh khu Hòa Bình với mong ước bất ngờ được nhìn thấy Mẫn ở khúc rẽ, đi một mình, hai tay ấn sâu vào túi, đầu cúi xuống.”

Tôi bật thốt:

“Khi ấy nếu còn yêu Mẫn, Nguyễn phải chạy đến ôm Mẫn. Mẫn sợ rằng sẽ không bao giờ tự ý làm cái điều tiến lại trước Nguyễn đâu.”

Nguyễn nói nhỏ:

“Nguyễn không dám! Lỡ mà Mẫn đi với ai, hay Mẫn đã có chồng, làm sao Nguyễn dám sờ sảng như vậy? Lúc ấy nhìn Mẫn, giữa chiều Noel, chiều 30 Tết, chắc Nguyễn đau xót lắm.”

Tôi nghe tim mình buốt nhói nhưng không nói gì nữa. Nguyễn đăm e dè:

“Sao Mẫn không vui vậy?”

Quả tình tâm tư tôi đang chết lặng. Trong óc vang vang lời tự nhủ: “Chưa bao giờ trong một cuộc tình mà tôi tìm ra trọn vẹn niềm vui.”

Nguyễn cúi đầu:

“Xin Mẫn hãy tin điều này, Nguyễn yêu Mẫn và sẽ còn yêu Mẫn mãi. Mai kia dù Nguyễn thế nào và Mẫn ra sao là chuyện của định mệnh, nhưng với trái tim, Nguyễn biết rằng Mẫn đã chiếm vị trí độc tôn.”

Không dung buồn đến là người. Sự hụt hẫng trong hồn như càng thêm rộng. Nhớ lại những ước mong của Nguyễn dạo mới đi vào đời nhau mà nghe đau đớn... Tuy nhiên biết làm sao được khi cả tôi lẫn Nguyễn đều nhỏ bé quá trước

uy quyền Định Mệnh; điều mà ngay từ khởi thủy cuộc tình, tôi đã từng mừng tượng nhưng không ngờ bây giờ lại sắp trở thành một sự thật chua cay!

“*Dàng nào rồi cũng phải xa nhau!*”, đó là câu mà thời gian gần đây, lúc nào tôi cũng vẫn tự mình âm thầm nói mãi...

Buổi chiều mộng huyễn trôi đi. Tôi cảm nhận tình yêu lai láng Nguyễn dành cho tôi. Trong quán rượu, nhìn tôi đăm đăm, Nguyễn bày tỏ:

“Người nào không hiểu Mẫn, nghe Mẫn nói chuyện mà nhìn vào mắt và môi Mẫn, họ dám có ý nghĩ lệch lạc lắm.”

Tôi mỉm cười.

Nguyễn tiếp:

“Bây giờ thì Nguyễn tin rằng bất cứ người đàn ông nào cũng đều có thể yêu Mẫn nồng nhiệt được!”

Tôi lại mỉm cười lần nữa nhưng tiếp lời chàng:

“Nguyễn phải sửa câu nói thế này mới đúng: ‘Yêu Mẫn nồng nhiệt được qua cái hiện tượng của Mẫn NẾU MẶN MUỐN.’”

□

*(Đọc lại tôi Feb. 27, 2021,
sau 45 năm tan vỡ mối tình rất đẹp).*

□

Bình luận:

Diễm Châu (Nha Trang).

Mỗi một chuyện tình của chị là một mảng màu sắc riêng để tạo nên một bức tranh kỳ ảo rất Thu Vân! Tất cả đều rất đẹp dưới những cái khung dù hạnh phúc hay đầy đau khổ. Đó là sự giàu có của chị mà biết bao người phải choáng ngợp. Chị nên cố gắng viết ra hết, để dành lại cho các thế hệ sau được đọc nghe chị. Thế giới bây giờ chỉ toàn chiến tranh, virus và hỗn loạn, độc giả cần lắm những cung bậc êm dịu của cảm xúc từ trái tim...

Em cũng vậy, giữa những cơn ba chợt búa khốc liệt đời thường, em thích tìm về chút đẹp đẽ, bình yên trong văn chương chị.

Thương chị nhiều.

□